

[Statsministeren.]

med den nye Grundlov, at den lige og almindelige Valgret vil have Evne til at besejre ogsaa det urimelige Led i Forfatningen, som Landstinget er.

Man taler til Tider noget haanligt om Forlig, man taler om Handler, ja, der er endda dem, der kalder det Kohandler; ogsaa her i Salen lyder slige Urimeligheder. Det bør dog erindres, at disse saakaldte Handler er netop Følgen af det bestaaende urimelige System. Det ærede Medlem Hr. Brorsen har stærkt fremhævet Pligten til at mægle og handle sig igennem mellem de forskellige Flertal i de to Ting, og det har ganske rigtigt været nødvendigt i den svundne Tid for at komme igennem. Som Regel har man jo ved Drøftelser paa Forhaand maattet handle, saadan at man vidste, at Landstinget slog til, naar Handelen saa var gjort. Vil man forskaanes for det, man her kalder Kohandel, saa er den sikreste Vej dertil at fjerne Landstinget.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen nævnte i sin Omtale af Forfatningssagen og Valgloven, at man havde staaet ganske anderledes fast i England med Hensyn til ikke at indføre Forholdstalsvalgmaaden, og det er jo rigtigt. Men naar vi nu skal forhandle om den Sag, som her er nævnt, skal vi saa følge England ogsaa i Behandlingen af Tokammerssystemet? Der er jo ikke noget i Vejen for, at vi kan gaa til engelsk Sædvane. Kan Regeringen her i Landet faa Adgang til ligesom i England at supplere sine Tilhængeres Antal i Landstinget i fornødent Omfang, ja, saa er det jo en Udvej, som for en Tid kan føre til Maalet. Der er ingen Grund til kun at se med det ene Øje paa England, lad os nu se med begge Øjne og ikke blot beskæftige os med Valgsystemet, men ogsaa med deres Forfatningssystem.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen talte saa om forskellige Ønsker, han havde for Landbruget. Det er jo fremgaaet dels af forelagte Lovforslag, dels af Bebudelsen af saadanne, at man i Ministeriet stadig har beskæftiget sig og beskæftiger sig med disse Problemer. Det afhænger ganske af Venstres Holdning, om der skal blive Resultat til Gavn for Landbruget i denne Omgang, mere og bedre end i sidste Omgang. Paa eet Punkt vil jeg gerne yde det ærede Medlem Tilslutning, nemlig til hans Ønske om, at Landet maa blive selvforsynende med Korn. Det vil i flere Henseender være en Fordel i den foreliggende Situation og i første Linie utvivlsomt for Landbruget selv.

Jeg undredes over at høre det ærede

Medlem Hr. Christmas Møller, som talte med en vis Bitterhed om Organisationerne og ytrede Misfornøjelse med, at disse selvordnede Lønsspørgsmaal og Overenskomstets Varighed. Dette er dog vist en ubetimelig Kritik. I flere Aar har man, med Rette synes jeg, kunnet beklage sig over, at Samfundet rystedes ved Kamptrusler og lang Tids Usikkerhed, og med god Grund sagde man, at Parterne burde dog søge at tale sig til Rette, ikke mindst i Tider, der var saa oprevne, som Tilfældet nu er. Og naar de nu gør det, synes jeg virkelig ikke, at Lovgivere bør bebrejde Parterne dette. Jeg har aldrig sporet nogen Trang hos Rigsdagen til at gribe ind paa disse Omraader. De enkelte Gange, det var nødvendigt, har det ærede Medlem Hr. Christmas Møller netop ikke vist nogen Interesse for at gribe ind. Jeg kan ikke antage, at det er det ærede Medlems Tanke, at Rigsdagen skal give sig til at lovfæste Arbejdslønninger og Arbejdstid og alt det i videre Omfang, end det under Forholdenes Tvang har været nødvendigt i visse Tilfælde.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller var utilfreds med, at Aabningstalen ikke beskæftigede sig med udenrigspolitiske eller militærpolitiske Spørgsmaal. Jeg maa sige, at jeg kender forstandige Mennesker, som mener, at det er rigtigt ikke uden Nødvendighed at drage Spørgsmaal ind i den offentlige Debat, som blot kan forvolde unødigt Uro. Jeg tror ikke, det var nogen Skade til, om ogsaa det ærede Medlem lyttede til saadanne forstandige Menneskers Mening. Der er ingen Uoverensstemmelser af udenrigspolitisk Art, og med Hensyn til vore militære Forhold gælder en forholdsvis ny Lovgivning. Den er saadan, som et Flertal i Rigsdagen vilde det, og dette samme Flertal i begge Ting bestaar fremdeles. Nogen Opfordring til Drøftelser synes der derfor ikke at være ud over dem, der finder Sted vedrørende visse Sider af den Ordning, som gennemførtes i 1932.

Af de samme Grunde, som jeg nu har anført, tror jeg ikke, man tjener noget nyttigt Formaal med en Avidiskussion om Befæstningsanlæg paa svensk og dansk Side af Øresund. Sagen er fremført af en Mand, der ikke har noget Ansvar for denne Sags Behandling, og som Følge deraf har jeg ikke beskæftiget mig med Sagen, og der har heller ikke for den danske Regering været Anledning til at beskæftige sig dermed. Men da det nu er fremført her, kan jeg sige, at denne Sag næppe er saaledes gennemtænkt, som den fortjener. Jeg har